

θη ναυτικός, και τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἦτο ἡ ζωὴ του ὅλη. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐταξίδευε πραγματικῶς, ἐταξίδευε διὰ τῆς φαντασίας. Ὑπερήθευε διαδοχικῶς εἰς διάφορα πλοῖα ὡς ναυτοπαῖς, (μοῦτσος), ὡς δόκιμος, ὡς ναύτης, ὡς ὑποναύκληρος, ὡς ναύκληρος, καὶ τελευταῖον ὡς ὑποπλοίαρχος. Ἐπὶ τοῦ Ἀλβέρτου, ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ, ὑπερήθευε ὡς ὑποπλοίαρχος πρὸ ἐξ ἥδη ἐτῶν.

Ὁ Τζέμ. Βέστ δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐέλθῃ ὑψηλότερα, οὔτε νὰ ἐζητεῖ νὰ ποικιλήσῃ περιουσίαν. Ἐγνώριζεν ὅμως τὸ ἐπάγγελμα του κατὰ βάθος, κάλλιον παντὸς ἄλλου, καὶ ἦτο ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἱστορῶτος.

Μέτριον ἀνάστημα, μᾶλλον ἰσχνός, ὅλος νεῦρα καὶ μῦς, εὐκίνητος ὡς γυναστικός, δξότατος καὶ διαπερατικῶς τατος τὴν ὄρασι, πρῶσιων σιτόχρουν, ἡλιοκαῆς, ἐξυρισμένον, χαρακτηριστικῶς κανονικῶς φυσιογνωμίας μαρτυροῦσα δραστηριότητα, εὐτολμίαν καὶ φυσικὴν δύναμιν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεώς των, — ἰδοὺ ἐξωτερικῶς ὁ Τζέμ. Βέστ.

Ἐμίλει ὀλίγον, μόνον ὁσάκις ἠρωτᾶτο. Ἐδίδοε τὰς διαταγὰς του διὰ φωνῆς εὐήχου καὶ διὰ λέξεων σαφῶν οὐδέποτε δέ τας ἐπαναλαμβάνε. Διότι ἐγνώριζε νὰ διατάσσῃ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ τον ἐννοοῦν ἀμέσως.

Ἐριστῶ τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀφωσιωμένος ψυχῆ τε καὶ σώματι εἰς τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἀλβέρτου. Ἐνόμιζε τίς ἐστι ἀπέτελε μέρους ἀναπόσπαστον τοῦ πλοίου του, ὅτι ὁ ὄργανισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ἐξ ὕλης ἀψύχου, — ξύλου, σιδήρου, χαλκοῦ, ὑφάσματος καὶ σχοινίου, — ὄφειλεν εἰς ἐκεῖνον τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι ὑπῆρχε ταυτότης πλήρης μεταξύ τοῦ ἐνός, τοῦ κατασκευασθέντος δι' ἀνθρωπίνης χειρός, καὶ τοῦ ἄλλου, τοῦ δημιουργηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ Ἀλβέρτου εἶχε καρδίαν, ἡ καρδία αὕτη ἐπαλλεν εἰς τὰ στήθη τοῦ Τζέμ. Βέστ!

Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου, ἐλησμένησα νὰ ἀναφέρω καὶ τὸν μάγειρον, ἓνα μαῦρον ἐξ Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἐνδικότος. Ἦτο ἔως τριάντα ἐτῶν, (ἐξ ὧν τὰ δέκα διήλθεν ὡς μάγειρος ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Λάν Γκνύ), ὁ φάουλῃος ἐγνώριζε πολλάς συνταγὰς φαγητῶν, τὰς ὁποίας κάποτε ἐδοκίμαζεν ὁ Ἐνδικότος, ἀλλὰ χωρὶς ποτε νὰ προκαλέσῃ δι' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀλβέρτου. . .

Εἶπα, ὅτι τὸ ταξιδίον μας ἤρχισεν αἰσίως. Ναι μὲν τὸ ψῆχος ἦτο δριμύ, — διότι τὸν Αὐγούστον, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἐιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ἐπικρατεῖ ἀκόμη χειμῶν, — ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο γα-

ληνιαία καὶ ὁ ἄνεμος οὔριος. Ἡ ζωὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο πολὺ κανονικῆ, πολλὴ ἀπληξ, εἶχε δὲ κάποιαν μονοτονίαν ὅχι ἐντελῶς ἀνευ θαλάσσης. Δύναμαι λοιπὸν νὰ εἶπω, ὅτι ἡμῶν εὐτυχῆς ἐν τῇ μονώσει μου. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον μ' ἐβασάνιζε κάπως ἦτο ἡ περιέργεια νὰ μάθω, διατί ἀρὰ γε ἀνεκάλεσον ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ τὴν πρώτην του ἀπόφασιν. Νὰ ἐρωτήσω περὶ τούτου τὸν ὑποπλοίαρχον; κόπος μάταιος! Μῆπως ἐγνώριζε τὰ μυστικὰ τοῦ πλοίαρχου; Μῆπως τὸν ἐμελλε διὰ τίποτε, ἐκτός τῆς ὑπηρεσίας του; Μῆπως ἦτο δυνατόν νὰ με διαρωτήσῃ, μὲ τὰς μονοσυλλάβους του ἀπαντήσεις; . . . Εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου συνητῶμεθα τρίς τῆς ἡμέρας, δὲν ἀνηλλάσσομεν οὔτε δέκα λέξεις. Πολυλάκις ὅμως συνελάμβανα τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνύ, καρφωμένον ἐπιμῶνως ἐπάνω μου, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ μου ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. . . Ἐφαίνετο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ ἐμέ, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀπεναντίας ἤθελα νὰ μάθω κάτι ἀπὸ αὐτόν. Τὸ ἀληθές ἐστὶν ὅτι ἐμέναμεν ἄφωνοι καὶ οἱ δύο.

Ὅταν ἐπεθύμουν συνομιλίαν, δὲν εἶχα παρὰ νὰ πλησιάζω τὸν ναύκληρον. Τὸν εὔρισκα πάντοτε πρὸς τὸν ἀφαιρησῆσιν, καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε τὰς περισσοτέρας φορὰς τὸν ἀπέφευγα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν παρέλειπε ποτε νὰ με χαϊρετήσῃ, πρῶτ' καὶ βράδυ, συγχρόνως δὲ νὰ μ' ἐρωτήσῃ: «πῶς περνοῦ εἰς τὴν καμπάναν μου, ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κουζίαν, καὶ ἂν ἤθελα νὰ παρᾶγγεῖλῃ κανένα φαγητόν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἤξευρεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν Ἐνδικότον. . . »

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, τῷ ἀπήντησα μίαν ἡμέραν. Ἀλλὰ τὸ συνειθισμένον μου ἀρκεῖ. . . Ἐδῶ τρώγει κανεὶς καλύτερα, παρὰ καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ φίλου σας Ἀτκινς.

— Ἄ, τὸ διάβολο τὸν Ἀτκινς! Καλὸς ὅμως ἄνθρωπος κατὰ βάθος.

— Ὁ, κ' ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι.

— Εἴμπορεῖ νὰ το χωρέσῃ ὁ νοῦς σας, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι αὐτός, ἓνας Ἀμερικανός, ἀπεφάσισε νὰ ποικιλήσῃ, καὶ οἰκογενειακῶς μάλιστα, εἰς τὴν Κεργαιλάνην; . . .

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ νὰ εἶνε μάλιστα εὐχαριστημένος; . . .

— Δι' αὐτὸ δὲν μου φαίνεται νὰ ἔκαμε πολὺ ἄσχημα.

— Ἀδικόφρον! Ἄν ὁ Ἀτκινς μοῦ ἐπρότεινε νὰλλάξωμεν θέσιν, θά τον ἐστελνα ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθε. Ἄ, ἐγὼ το καυχῶμαι ὅτι ζῶ τὴν καλλίτερη ζωὴ τοῦ κόσμου!

— Σὲ συγχαίρω, Οὐρλιγκερλῆ!

— Ξεῦρετε τί θὰ πῆ; κύριε Ζώρ-

λιγκ, νὰ εἶσθε ναύκληρος τοῦ Ἀλβέρτου; Χμ! τέτοια τύχη δὲν παρουσιάζεται δύο φορὰς. Ὁ πλοίαρχος μας ἀλήθεια δὲν ὁμιλεῖ πάρα πολὺ ὁ ὑποπλοίαρχος μας ἀκόμη λιγώτερο. . .

— Ναι, τὸ παρετήρησα. . .

— Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἄφ' οὗ καὶ οἱ δύο τους εἶνε οἱ καλλίτεροι ναυτικοί, οἱ λαμπρότεροι ἄνθρωποι; Σὰς βεβαίω ὅτι θὰ τους χωρισθῆτε μὲ μεγάλην σας λύπην, ὅταν θὰ βγῆτε εἰς τὴν Τρίσταν-Δακούναν. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ αὐτὸ δὲν θάρρησῃ, κατὰ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχομε. Σὲ δέκα ἡμέρας τὸ πολὺ θὰ φάμε τὰ 1300 μίλλια ποῦ χωρίζουν τὴν Κεργαιλάνην ἀπὸ τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδον, καὶ σὲ ἄλλες δεκαπέντε ἡμέρας θὰ φάμε καὶ 2,300 μίλλια, ποῦ χωρίζουν τὸν Πρίγκιπα Ἐδουάρδον ἀπὸ τὴν Τρίσταν Δακούναν.

— Ποὺς τὸ ξεῦρει, ναύκληρε! Ὁ καιρὸς πρέπει νὰ διατηρηθῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτό;

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς διατηρήθη. Τὴν 18 Αὐγούστου, τὸ ἀπόγευμα, ὁ σκοπιωρὸς ἐσημείωσε, πλαγιῶς δεξιᾷ, τὰ βουνὰ τῆς Κροζέτης, — 42° 59' νοτίου πλάτους καὶ 47° ἀνατολικῶς μήκους, — τὸ ὕψος τῶν ὁποίων κυμαίνεται μεταξὺ ἐξακοσίων καὶ ἑπτακοσίων ὀργυιῶν ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Τὴν ἐπαύριον διήλθομεν πρὸ τῶν νήσων Κτήσεως καὶ Σβαίνης, αἱ ὁποῖαι συγχάζονται μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς αἰκίας. Ἡ προσέγγισις εἰς ξηρὰν εἶνε ναυτικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον κινεῖ πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἠλπισα διὰ τοῦτο ὅτι ὁ πλοίαρχος θὰ εὐρίσκεν ἀφορμὴν νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν του ἀπέναντι τοῦ ἐπιβάτου του. Ἀλλ' ἀφήσαμεν ὀπίσω μας καὶ τὴν ξηρὰν δὲν διεκρίνετο πλέον εἰς τὸν ὄριζοντα παρὰ ἡ λευκὴ γραμμὴ τῶν χιόνων τῆς καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα. . .

Ἄν ἐπηλήθευσε τὸ προγνωστικὸν τοῦ Οὐρλιγκερλῆ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰνεφαίνοντο βορειοδυτικῶς αἱ κορυφαὶ τῶν νήσων Μαριώνης καὶ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου. Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ σταματήσωμεν ἐδῶ. Μόνον εἰς τὴν Τρίσταν Δακούναν θὰ ἠγκυροβόλοι ὁ Ἀλβέρτου, διὰ νὰ ἀνανεύσῃ τὴν προμήθειαν τοῦ ὕδατος. Ἐλογάριαζα λοιπὸν ὅτι τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξιδίου μας οὐδὲν ἐπεισόδιον θὰ διεκόπητε.

Τὴν πρῶταν ὄμως τῆς 20 Αὐγούστου, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ ἤλθεν εἰς τὴν πρῶτην, — τὸν εἶδα πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν, διότι καμμία ὑπηρεσία δὲν τον ἐκάλει ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, — καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τῆς πυξίδος, τῆς ὁποίας παρετήρησε τὴν πλάκα μᾶλλον ἐκ συνηθείας παρὰ ἐξ ἀνάγκης.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΨΕΥΔΟΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Ἄγαπητοί μου,

ΧΩ νὰ προσέσω ὀλίγα ἀκόμη εἰς τὴν προηγούμενην ἐπιστολήν, ὅπου ἐν παράδω ἔκαμα λόγον περὶ ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς ἀριστοκρατίας, καὶ νὰ ἰκανοποιήσω τὰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ ἐγεννήθησαν εἰς τὸ πνεῦμά σας: Ποία εἶνε ἡ πρώτη; Ποία εἶνε ἡ δευτέρα;

Πρῶτον καὶ κύριον πρέπει νὰ γνωρίζετε, — ὅσοι τοῦλάχιστον δὲν ἔτυχε νὰ το μάθετε, — ὅτι τὸ Κράτος μας, ἀπέναντι ἄλλων Κρατῶν, ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην καὶ ἐντιμοτάτην ἐξάίρεσιν: Οὔτε ἀπονήμι, οὔτε ἀναγνωρίζει τίτλους εὐγενείας. Κατὰ ρητὸν ἀρθρον τοῦ Συντάγματός μας, ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε ἴσοι. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῶν, ὅπως ἄλλοῦ, ἐπίσημος καὶ ἀνεγνωρισμένη ἀριστοκρατία, τάξις εὐγενῶν ἰδιαιτέρας, μὲ τίτλους, μὲ οἰκόσημα καὶ μὲ προνόμια. Εἶσαι Ἕλληνας; Αὐτὸ σου ἀρκεῖ. Ἐχεῖς τὸν ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον τῶν τίτλων. Καμμία ἀνάγκη νὰ ὀνομάζεσαι πρίγκιψ ἢ δούξ ἢ μαρκήσιος, ὅταν ὀνομάζεσαι Ἕλληνας. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν νὰ σε κάμῃ νὰ διακρίνεσαι ἐπὶ εὐγενείᾳ καταγωγῆς ἀπέναντι οἰοῦ δῆποτε ἄλλου ξένου, διότι εἶσαι ἀπόγονος τῶν ἐνδοξοτέρων προγόνων. Οὔτε τίτλος ἄλλος οἰοεδήποτε θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ σε κάμῃ, σὲ τὸν Ἕλληνα, νὰ διακρίνεσαι ἀπέναντι τῶν ὁμοεθνῶν σου, τῶν Ἑλλήνων ὅπως σὺ, τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων ὅπως σὺ. . .

Ἐν τούτοις μίαν κοινωνίαν, ὑφ' οἰονδήποτε Σύνταγμα καὶ ἂν ζῆ, οἰουεδήποτε νόμους ἢ ἔθιμα καὶ ἂν ἔχῃ, οἰουεδήποτε ἀρχὰς ἰσότητος καὶ ἂν ἀκολουθῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διαιερεθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς Τάξεις. Ὅπως τὰ ἄτομα, οὕτω καὶ αἱ οἰογένειαι διακρίνονται ἀδιάφορον ἂν ἡ διακρίσις δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως διὰ τίτλου ἢ διὰ προνομίου ἀναγνωρίζεται ὅμως ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν. Οἰογένειαι ἀρχαῖαι, ἐπὶ γενεὰς συγκαταστάται καὶ διατηρήσασαι πλοῦτον, δύναμιν, ἀξιώματα, σοφίαν, ἐπιρροήν, δόξαν οἰογένειαι ὑποβληθεῖσαι εἰς μεγάλας καὶ περιφανεῖς θυσίας ὑπὲρ τοῦ ἔθνους οἰογένειαι ἀναδείξασαι ἢ

ρωας ἢ μεγάλους πατριώτας καὶ εὐεργέτας, ἢ ἐξόχους λογίους οἰογένειαι φέρουσαι ὄνομα δοξασθέν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας οἰογένειαι διακρινόμεναι ἐπὶ πλοῦτα, μαρφώσει, εὐγενείᾳ, ἀγωγῇ καὶ φιλοπατρίᾳ, — ἰδοὺ ἡ ἑλληνική, ἡ ἀληθὴς ἀριστοκρατία μας. Δύναται τις οἰογένειαι τοῦ Καποδίστρια παραδείγματος χάριν; ἢ τοῦ Κανάρη; ἢ τοῦ Μαυρομιχάλη; ἢ τοῦ Κουντουριώτου; ἢ τοῦ Ὑψηλάντου; ἢ τοῦ Σούτσου; καὶ τῶσαι ἄλλαι ἀκόμη ἀληθῶς εὐγενεῖς, ἀληθῶς ἀριστοκρατικαὶ ἑλληνικαὶ οἰογένειαι;

Ἀλλ' ὅπως τὸ φῶς ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὴν σιάν, οὕτω παρὰ τὴν ἀληθῆ ζῆ καὶ ἡ ψευδὴς ἀριστοκρατία. Ὑπάρχει μίαν τάξις κοινωνική, ἀξιοῦσα ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλὰ μὴ ἔχουσα οὐδένα ἐκ τῶν τίτλων, τῶν ἀνεπιστήμων μὲν ἀλλὰ μεγάλων, οἱ ὁποῖοι διακρίνον τὴν ἑλληνικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἀπεναντίας, ἡ τάξις αὕτη εἶνε ἡ ἀρνησις τῆς προηγούμενης. Περὶ ἀριστοκρατίας ἔχει ἄλλας, ἰδικὰς τῆς ὅλης ιδέας. Νομίζει, παραδείγματος χάριν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ εἶσαι ὀλίγον πλούσιος, ἀρκεῖ νὰποστρέψασαι ἐκ συστήματος πᾶν ὅτι ἑλληνικὸν καὶ νὰ γαπᾶς πᾶν ὅτι ξένον, ἀρκεῖ νὰ περιφρονῆς τὴν γλῶσσάν σου καὶ τὰ ἔθιμά σου, ἀρκεῖ νὰ ἐνδύσασαι κατὰ τὸν παρισινὸν συρμόν, καὶ νὰ φορῆς μονόκλ, καὶ νὰ ὁμιλῆς γαλλικὰ ἢ καὶ ἑλληνικὰ ἀλλὰ μὲ ξενίζουσας προφοράν, — καὶ ἰδοὺ, ἐχειροτονήθης ἀμέσως ἀριστοκράτης. Παύων νὰ εἶσαι Ἕλληνας, κατὰ τὴν τάξιν αὐτήν, γίνεσαι διαμιάς μαρκήσιος καὶ πρίγκιψ καὶ κόμης καὶ δούξ. Μῖσος λοιπὸν καὶ περιφρόνησις πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα! ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε χυδαία τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα εἶνε πρόστυχα ἢ ἑλληνικὴ τέχνη εἶνε βάνουσσος ἢ ἑλληνικὴ ἱστορία εἶνε μηδαμινή ἢ ἑλληνικὴ πατρις εἶνε ἄδοξος τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἶνε αἰσχος!

Τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἀξίωσιν σήμερον, ὅτι ἀποτελοῦν τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας μας! Τοιοῦτοι ἄνθρωποι καυχῶνται ὅτι εἶνε οἱ ἀληθεῖς μας ἀριστοκράται! Καὶ εἰς μίαν ἐκ τῶν οἰογενειῶν τούτων ἀνήκει καὶ ἡ δυστυχῆς κόρη, ἡ πρῶτην συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία παρητήθη διὰ νὰ ἐγγραφῆ «εἰς ἀ ν κ λ ι κ ἰ κ α ἰ γ α λ ι κ ἰ κ α π α ἰ ρ ι ο δ ε ἰ κ ἰ κ α».

Τὶ εἶνε ἐπιτέλους οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, καὶ διατί νὰ ἔχουν ἀξιώσεις ἀριστοκρατίας; Εἶνε πλούσιοι; Ἔστω ἀλλὰ μόνον ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τίτλον εὐγενείας. Ὑπάρχουν ἐντιμώτατοι παντοπᾶλαι, χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολὺ μεγαλητέραν περιουσίαν ἀπὸ αὐτοῦς ἀπεναντίας ὑπάρχουν

ἄνθρωποι ἀληθῶς εὐγενεῖς, φέροντες ἀληθῶς μεγάλα καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχουν περιουσίαν. Εἶνε Ἕλληνας τοῦλάχιστον; Ὅχι! διότι δὲν θέλουν, δὲν καταδέχονται νὰ εἶνε. Προσέφεραν ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ἔθνος των; Ἀλλ' εἰς ποῖον ἔθνος, ἀφ' οὗ περιφρονῶν ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν; Ἐχουν ἀνεγνωρισμένους τίτλους καὶ περιφρονητὰς; Ἀλλ' ὄχι! διότι οὐδεὶς Ἕλληνας ἔχει. Τί εἶνε λοιπὸν; . . . Ἀλλὰ τὸ εἶπα: Εἶνε ἀπλοῦστατα ψ ε υ δ ο α ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ι α ι.

Διὰ νὰ ἰδῆ κανεὶς ἀμέσως πόσον εἶνε κωμικοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι Ἕλληνας ἀριστοκράται, ἄς φαντασθῆ παραδείγματος χάριν ἓνα Γάλλον μαρκήσιον, ἢ ἓνα Ἀγγλὸν λόρδον, ἢ ἓνα Ρώσσον κόμητα, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ θέλῃ, νὰ μὴ καταδέχεται νὰ εἶνε Γάλλος, ἢ Ἀγγλος, ἢ Ρώσσος! . . . Καὶ διὰ νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς πόσον πρέπει νὰ τους μισῇ, καὶ τὰς ἀποστρέφεται, ἄς συλλογισθῆ ὅτι ὁ Ἕλληνας, ὁ φύσει ὑπερήφανος καὶ φιλοπατρις, δὲν δύναται ν' ἀνεχθῆ καὶ νὰ ἐνοήσῃ ἄλλην ἀριστοκρατίαν, εἰμὴ τὴν ἐξόχως ἀγαπᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Εἶσαι ἀπόγονος οἰογενείας, ἢ ὁποία ἠγάπησε καὶ ἐδούλευσε περιφανῶς τὴν Ἑλλάδα; Εἶσαι ἀριστοκράτης. Ἀγαπᾶς καὶ δουλεύεις περιφανῶς τὴν Ἑλλάδα; Εἶσαι ἀριστοκράτης. — Ἐχε ὅμως ὅσον πλοῦτον θέλεις, ὁμίλει ὅσας ξένας γλώσσας θέλεις, ἔχε μέγαλα, ἴππους καὶ ἀμάξας: διδε χοροὺς καὶ ἐορτὰς ὅσας θέλεις ἂν δὲν ἔχῃς φιλοπατρίαν, ἂν δὲν θυσιάζεσαι διὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶσαι ἀριστοκράτης!

Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΔΩΔΕΚΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 38)

Ὁ Ἰούνιος εἶχε μαζὶ του καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Ἴούλιον.

Αὐτὸς ἦταν παχὺς καὶ χονδρός, ντυμένος ἐλαφρότατα, μ' ἓνα φάβινο σιᾶδι. Εἶχε πολὺ λίγα πράγματα μαζὶ του, «γιατί εἶνε τόσο βαρεῖα μὲ τὴν ζέστη!» Ἐκρατοῦσε μόνον ἓνα σκουφάκι τοῦ λουτροῦ καὶ ἓνα πανταλόνι γιὰ τὸ κολύβημα, ὄλα-ὄλα, καὶ ἐμασοῦσε μὲ ὄρεξιν σῦκα.

Τώρα ἦλθε ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν ἀγαποῦσε αὐτὸς τὴν κρεωφαγία, ἀλλὰ ἔκρατοῦσε ἓνα κορινθίον σταφύλιον. Ἦταν καὶ προφήτης τοῦ καιροῦ, ἀναγνωρισμένος.

Ἴδοὺ κατόπιν του καὶ ὁ ζωγράφος αὐτόν τὸν ἐγνώριζε τὸ δάσος τὰ φύλλα του ἔκραπε νὰλλάξουν χρώμα τὸς εἶδε διάφορα χρώματα, κόκκινα, κίτρινα, στακτιά. Ἀγαποῦσε ὅμως καὶ τὰ γράμματα καὶ ἀνοίγει ἰδιοχειρῶς τὰ σχο-

λεϊα. Έκρατούσε ένα δοχεϊο με χρώματα και ένα βιβλίον.

Κατόπιν του ίδου ένας άλλος μ' ένα μεγάλο βαρέλι 'στὸν ὄμο. Οἰνοπώλης πρώτης τάξεως, ἀλλὰ πωλεῖ μόνον ἐφετεινὰ κρασιά. Ἐξεθείαζε τὴν ποιότητα τοῦ κρασιοῦ του, ἀλλὰ κανεὶς σχεδὸν δὲν ἄκουε τίποτε, ἀπὸ τὸν βῆχα καὶ τὸ πῆξιμα τοῦ πλαϊνοῦ του. Ἦταν ὁ Νοέμβριος, ποῦ κατέβηκε κι' αὐτός.

Ἐίχεν ὁ καϊμένος καταρροή, μιὰ φοβερὴ καταρροή, ὥστε ἐσκοπούτιζε διαρκῶς τὴ μύτη του μ' ἓνα σενδόνι ἀντὶ μανδηλίου. Τὸ συνάχι θὰ του περνοῦσε μόνον ὅταν θάρχιζε νὰ κόβη ξύλα· αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του· τὸ βράδυ ἔκαμνε καὶ παγοπέδιλα, διότι ἤξευρε, ὅτι γρήγορα θὰ ἐχρειάζοντο αὐτὰ τὰ ἀστεῖα παπούτσια· ὄχι βέβαια γιὰ τὰ ἐλληνοπούλα, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν βορειῶν τόπων.

Ἰδοὺ τέλος πάντων καὶ ὁ τελευταῖος, ἓνα γεροντάκι μὲ κάτασπρα μαλλιά· ἦταν παγωμένος, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὡς δυὸ ἀστρά· ἐκρατοῦσε 'στὸ χέρι του ἓνα κρεββατάκι μικρὸ καὶ κομψό.

«Σ' αὐτὸ τὸ κρεββατάκι θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, εἶπε· καὶ μ' ὄλο τὸ κρῦο, θὰ ζεστάνη ὅλες τὲς καρδιές μ' ἐλπίδα καὶ ἀγάπη τὸ οὐράνιο βρέφος.»

«Ἐ, τώρα πλέον ἐτελείωσε, εἶπεν ὁ φρουρός· τοὺς ἔχομε καὶ τοὺς δώδεκα· ἄς πάη τὸ λεωφορεῖο 'στὸ καλὸ.»

«Ἄς εἰσέλθουν οἱ κύριοι, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον. Τὰ διαβατήρια τὰ κρατῶ ἰσχυροῦ τοῦ καθενὸς γιὰ ἓνα μῆνα· ὅταν περάσῃ, θὰ γράψω ἐπάνω 'στὸ διαβατήριο τὴ διαγωγή ποῦ ἔδειξε.

«Λάβετε τὸν κόπον, κύριε Ἰανουάριε, νὰ περάσετε μέσα πρώτος.»

Καὶ ἐμῆλκεν ὁ Ἰανουάριος.

Ὅταν ἡ τελευταία ὥρα τοῦ ἔτους κτυπήσῃ εἰς τὸ ὠρολόγι, θὰ σου πῶ τί οἱ Δώδεκα ἔφεραν εἰς ἐμένα καὶ εἰς ὁλοὺς μας· τώρα ἀκόμη δὲν το ξεύρω. Καὶ οὔτε οἱ ἴδιοι ἴσως δὲν το ξεύρουν ἀκόμη! διότι ζοῦμε σὲ παράξενους καιρούς. . .

Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν Νικ

ΜΗΝ ΠΕΤΑΣ ΠΟΤΕ!

Μὴν πετᾶς ποτὲ 'στὴ γῆ, μὲ κάκια, Τὸ ψωμί που σοῦνε περιττό. Πόσα ἄλλα δύστυχα παιδάκια Γλύκισμα θὰ τῶχαν ἐκλεκτό!

Δὲν σκορπᾶει πάντα ἡ Τύχη δῶρα, Καὶ καιρὸς μπορεῖ νὰ λθῇ πικρός, Ποῦ νὰ πῆς: Ἄ! νάχα πάλι τώρα. Τὸ ψωμί που πέταγα μικρός!

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

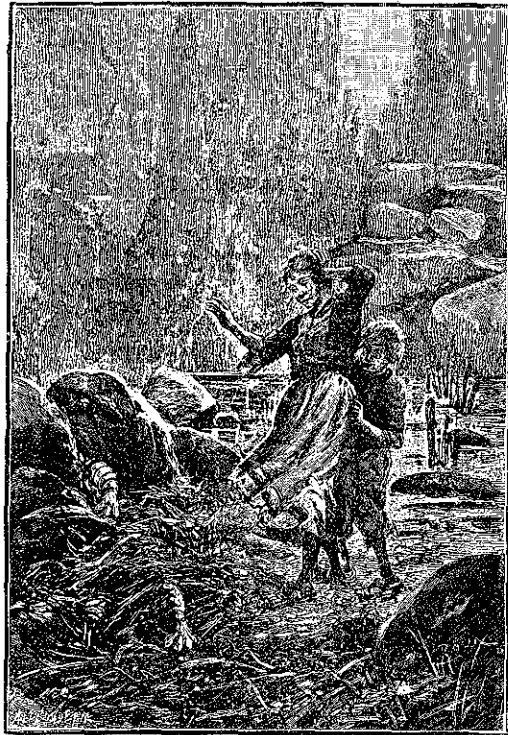
N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36)

— «Νά, πάρε, πουλάκι μου» τῷ εἶπε· καὶ μαζί μὲ τὸ λαρδί τοῦ ἔδωσε καὶ ψωμί ἀρκετόν, διότι εἶχαν ἀκόμη διὰ νὰ ζήσουν δύο ἡμέρας. Ἡ ἀγαθὴ Μηλιά ἤρκεσθη μόνον εἰς ὀλίγον τυρί, καὶ ἐφύλαξε τὸ λαρδί που ἔμεινε, διὰ τὸν ἀδελφόν της.

Ἡ Μηλιά ἐφρόντιζε διὰ τὸν Γιαννάκι, ὅπως μητέρα διὰ τὸ παιδί της. Ἄ-

Τότε βγάξει καὶ αὐτὴ μιὰν φωνὴν, ἀλλὰ φωνὴν χαρᾶς. . . (Σελ. 44, στήλ. γ')

φότου τὸν ἐπῆρε μαζί της εἰς τὸν Βράχον, εἶχεν ἀναλάβῃ μεγαλὴν εὐθύνην, καὶ το ἐνοοῦσε. Τί θὰ ἐγίνετο τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί, ἂν ἔξαφνα ἀρρωστοῦσεν ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς καὶ ἀπὸ τὴν πείναν τῆς ἡμέρας; . . . Τοῦλάχιστον ἐδῶ εἶχε τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ τον ἀγαποῦσε καὶ τον ἐπεριποιεῖτο· ἐνῶ εἰς τὸ σπίτι τοῦ κακοῦ ἐκείνου χωρικοῦ, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ τον πάρῃ καὶ νὰ τον βάλῃ «νὰ δουλέψῃ 'στὰ γερά», καὶ ἀπὸ πείναν ἴσως θὰ ὑπέφερε, καὶ ξύλον βέβαια θὰ ἔτρωγεν. . . Ἄ, ὄχι! ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὰ ἀδελφάκια που εἶχαν πίστιν εἰς Αὐτόν. Καὶ ἡ Μηλιά ἔβαλε τὸν ἀδελφόν της νὰ γονατίσῃ πλησίον της καὶ παρεκάλεσαν μαζί τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ τα ἐπιβλέπουν καὶ νὰ τα προστατεύουν. . .

Τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμῶντο τὰ παιδιὰ, εἶχε γίνῃ ἡ ἀμπωτις, κατόπιν ἤλθεν ἡ

παλίρροια. Σήμερον ὁμως τὰ νερά θὰ πεσύροντο τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ Μηλιά θὰ ἐπρόσθανε νὰ πιάσῃ τίποτε ψάρια, ὅταν ἡ θάλασσα εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Βράχου θὰ ἦτο πλέον ρηχὴ. Τῶνόντι, κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ νερόν ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν τρύπαν καὶ νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἀρχὴν σιγά, ἔπειτὰ γρήγορα. Ἔως τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν εἶχε φανῆ κανένα ψάρι· ἀλλὰ νά, ἡ Μηλιά εἶδε τώρα ἓνα γόγγρον, ὁ ὅποιος ἐσύρθη ὡς τὴν τρύπαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐχάθη. . . Καὶ οἱ καρῖνοι, ἅμα ἐνόησαν ὅτι τὸ νερόν καταβαίνει, ἐξετρώπωνσαν ἀπὸ τὰ φύκη καὶ ἐβγήκαν εἰς τὸ πέλαγος διὰ τοῦ συνειθισμένου των δρόμου.

Ἡ Μηλιά μὲ γυμνὰ πόδια καὶ μὲ ἀνασηκωμένον φουστάνι, ἐκυνήγησε μιὰν γλῶσσαν· ἀλλὰ τὸ ψάρι ἐδείχθη ταχύτερον ἀπὸ αὐτήν, καὶ ἡ ψαροπούλα ἤναγκάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν κλίμακα, λυπημένη διὰ τὴν ἀποτυχίαν της. Οὕτω κάθε ἡμέραν ἔδλεπεν ἐμπρός της νὰ περνᾷ τόση τροφή διὰ τὸν Γιαννάκι, καὶ ὁμως δὲν κατώρθωνε νὰ συλλάβῃ τίποτε. . . Ἐξάφνα ἐνοθυμήθη ὅτι εἰς πολλοὺς κολπίσκους τῆς παραλίας, οἱ ἀλιεῖς κατεσκευάζαν ἓνα περίφραγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἄφιναν μιὰν τρύπαν ἀνοικτήν, διὰ νὰ εἰσέρχωνται τὰ ψάρια· ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰσῆρχοντο, ἀπὸ τὴν ἠλιθιότητά των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐξέλθουν πλέον, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιάνοντο, ὅπως καὶ μέσα εἰς τὰ δίχτυα.

Ἄμα ἐφυγεν ὄλον τὸ νερόν, ἡ Μηλιά κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκάλεσε τὸν ἀδελφόν της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀπὸ τὸν σωρόν ἐκείνον τῶν ξύλων ἤρχισε νὰ διαλέγῃ πασσάλους, ἓνα, δύο, τρεῖς. . . Ὁ Γιαννάκις ἔκαμνε τὸ ἴδιον· ἀλλ' ἔξαφνα βγάξε μιὰν φωνὴν, καὶ τρέχει νὰ φύγῃ τόσον γρήγορα, ὥστε σκοντάπτει καὶ στρώνεται κάτω. Εὐτυχῶς ἡ ἄμμος εἶνε μαλακὴ καὶ ὁ Γιαννάκις δὲν παθαίνει τίποτε· σηκώνεται πάλιν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ πρὸς τὴν κλίμακα. Τρέχει καὶ ἡ ἀδελφὴ του καὶ τον φθάνει.

«Τί ἐπαθες; τί εἶνε; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. . . εἶνε. . . ὄλω θεριά! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς κατατρομαγμένος.

- Τί θεριά;
- Νά, θεριά μεγάλα. . . τόσα.
- Ἐλα νὰ μοῦ τὰ δείξῃς.
- Ἄμὲ ἂν μας δαγκάσουν;
- Ἐλα, φοβητσιάρῃ· δὲν ἔχομε μαστοῦνια;

Καὶ ἡ Μηλιά ἐπῆρε τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐπέστρεψαν μαζί εἰς τὸν σωρόν τῶν ξύλων. Τότε βγάξει καὶ αὐτὴ μιὰν φω-

νὴν, ἀλλὰ φωνὴν χαρᾶς. . . Τὰ θεριά τοῦ Γιαννάκι ἦσαν ἀστακοί, οἱ ὅποιοι ἐπερπατοῦσαν βαρεῖα ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐπροσπαθοῦσαν μὲ κόπον νὰ κρυφθοῦν πάλιν κάτω ἀπὸ τὰ ξύλα. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐπαυλὶς των, ὅπου κατέφευγαν διὰ νὰναπαυθοῦν καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν ψαράδων. . .

Ἡ Μηλιά ἔπιασε τὸν μεγαλύτερον καὶ ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ ἄσουλόν των. Ἡ κόρη ἔκαμε θάρρος, ἐσκότωσε τὸν ἀστακὸν μ' ἓνα κτύπημα ξύλου, διὰ νὰ μὴ της φύγῃ, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της. Ἐφύτευσε βαθεῖα τοὺς πασσάλους εἰς τὴν ἄμμον, τοὺς παρέταξεν εἰς τὴν γραμμὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσημάτισεν ἓνα περίφραγμα, εἰς σχῆμα Γ. Καὶ ἐπειδὴ ἐκοπίασεν πολὺ, ἠθέλησε νὰναβῆ ἐπάνω καὶ νὰ δροσισθῇ μὲ ὀλίγον νερόν τῆς δεξαμενῆς. Ἐσκυψε νὰ πάρῃ τὸν ἀστακὸν της, ὅταν ὁ Γιαννάκις, βλέπων ὅτι ἦτο πλέον φόβιος καὶ ἀκίνδυνος, ἐπρότεινε νὰ τον φορτωθῇ αὐτός. Ἀλλὰ ἦτο τόσῳ μεγάλος, ὥστε θὰ τον ἐδυσκόλευε πολὺ. Καὶ οὕτω τὸν ἀνέβασεν ἡ Μηλιά.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν κουρασθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ πείνα τοῖς ἤλθε σήμερα ἐνωρίς. Τί καλὰ ποῦ εἶχαν πιάσῃ

τὸν ἀστακὸν! Ὅτὰ τον ἐμαγειρεύαν μὲ θαλάσσιον νερόν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀλάτι.

Ὅτὰ τον ἐμαγειρεύαν; Ναι· ἀλλὰ πῶς; ἐσυλλογίζετο μὲ ἀνησυχίαν ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε πάρῃ μαζί της οὔτε πυρεῖα, οὔτε τίποτε· ἀδύνατον λοιπὸν νὰνάψῃ φωτιάν. . . ἀδύνατον νὰ μαγειρεύσῃ. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μύδια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῆ εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ Βράχου, καὶ τὰ ὁποῖα ἐν ἀνάγκῃ ἠμποροῦσαν νὰ φαγωθοῦν καὶ ὡμά, τίποτε ἄλλο, οὔτε ἀστακοί, οὔτε ψάρια, οὔτε γαρίδες, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν χωρὶς φωτιάν.

Ἡ θάπῃθησκαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν πείναν, ἡ ὅτὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐξέλθουν μὲ κίνδυνον νὰ συναντήσουν τὴν κάρηλον καὶ νὰ σύρθοῦν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου θὰ τα ἐκαχομεταχειρίζοντο καὶ ὁτὰ τα ἐκρατοῦσαν φυλακισμένα. . . Ἡ Μηλιά, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφόν της ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν της, ἐσυλλογίσθη καλὰ καὶ εὗρεν ἐν μέσον σωτηρίας: Τὴν νύκτα ἐκείνην, μετὰ τῶν δύο ἀμπωτιδῶν, θὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ σπίτι των καὶ θὰ ἔφερνε πυρεῖα, ρετσίνια, — κατὶ κεριά ἀπὸ ρητίνην, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, — μιὰν κατασάρολαν, δύο

ξύλινα χουλιάρια καὶ τέλος πάντων ὅ,τι ἄλλο χρήσιμον θὰ εἴρισκε. Ἐσυλλογίσθη ἂν ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζί της καὶ τὸν Γιαννάκι. Ὅτὰ τὴν ἐδυσκόλευε πολὺ. . . Ναι, ἀλλὰ πῶς νὰ τον ἀφήσῃ μόνον εἰς τὸ σπήλαιον, νύκτα ὦρα; Ἄν ἐξυπνοῦσεν ἔξαφνα καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν Μηλιάν πλησίον του, ἦτο ἰκανὸς νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του. — Ὅχι, ὄχι! Ὅτὰ τον ἔπερνε, θὰ ἐπήγαιναν μαζί καὶ οἱ δύο. Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Γιαννάκις ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ κανένα πρᾶγμα.

Ἡ θάλασσα θὰπεσύρετο κατὰ τὰς δέκα· τὰ μεσάνυκτα τὰ παιδιὰ θὰ ἐβγαίναν ἔξω, ἀπὸ τὸν ὑπόγειον διάδρομον. Ἐπρεπεν ὁμως νὰ μείνῃ ἄγρυπνη ὡς ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Μηλιά. Ἀρκετὴ ἄλλως τε δυσκολία θὰ ἦτο ποῦ ἔπρεπε νὰ σηκώσῃ μὲς τὸν ὑπνον του τὸν Γιαννάκι καὶ νὰ τον πείσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. . . Ὅτὰ ἐτρόμαξεν ἴσως ὁ μικρὸς καὶ θὰ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ. . . Καὶ ἂν ἤκουε κανεὶς τὰς φωνάς του; . . . Ἡ φωνὴ τῶν παιδιῶν ἀκούεται μακρὰ, εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς. Καὶ οἱ ψαράδες, οἱ ὅποιοι ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπλώνουν τὰ δίχτυά των, θὰ ἐνοοῦσαν τί τρέχει καὶ ἴσως θὰ παραφύλαγαν νὰ τους πιάσουν, μάλιστα ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν κρύπτην των.

(Ἐπειτα συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Κούτσα—κούτσα νάτος πάλι καὶ ὁ μπάμπος ὁ Φλεβάρης! Γκούχου! γκούχου! ὄλο βῆχει κουρασμένος κι' ἀρρωσιάρης, κι' οὔτε μας καλημερίζει, μόν' μᾶς βλέπει θυμωμένος κ' ἔρχεται λαχανιασμένος σὲ μιὰ κάπα τυλιγμένος.

Τρίζουν κρούσταλλα καὶ πάγῃ ἀπ' τὸν δρόμο ποῦ περνᾶει, κι' ὁ χιονιᾶς βαρεῖα βογγάει, καὶ τ' ἀρνάκια τὰ καϊμένα μὲς 'ς τὴ στάνη τὰ παγόνει καὶ τὴ φύσι μὲ σενδόνι τοῦ θανάτου σαβανόνει.

Μὰ πῶς καίει κ' ἡ φωτιά μας! Γειτονόπουλα, δρίστὲ καὶ ἀντίκρου ἀπ' τὴν γωνιά μας ζεσταθῆτε καὶ καθῆστε. Νά καὶ σὺ, φτωχέ μου Γεώργο, καὶ φαγάκι καὶ ρουχάκια κ' ἔλα, πέσ μας ἱστορίες κι' ὠμορφα παραμυθάκια.

Ξοῦ! ξοῦ! ξοῦ! ὦρα καλή σου! 'Σ τὸ καλὸ, κουτσὲ Φλεβάρη! Τράβα, γέρω—διακονιάρη! Τί τοῦ κάκου, πεισματάρη, ἀγριεύεις; Νά, σιμόνει ὁ κύρ Μάρτης, ποῦ μὲ μόνη μιὰ ματιὰ σὲ κακαρώνει.

I. Π. ΓΩΝΝΙΑΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΝ 14 Ιανουαρίου (και όχι την 11, όπως είχαμεν προαναγγείλη, διότι, ένεκα της μεγάλης συσσωρεύσεως επιστολών κατά τας τελευταίας ημέρας, δεν ή-δυνήθημεν να έγγραψωμεν, τούς συνδρομητάς εις τὸ Μητρώον και να ετοιμάσωμεν έγκαιρως τὴν Κληρωτίδα) έγένετο εν τῷ Γραφείῳ μας, ενώπιον τῶν κάτωθι υπογεγραμμένων, ἡ Κληρωσις τῶν Δῶρων τῆς Διαπλάσεως· εζήχθησαν δὲ εκ τῆς Κληρωτίδος τα εζῆς εκατὸν ὀνόματα κατά σειράν:

- 1. Ἀγγελική Π. Δημητροπούλου, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν ἐν ὄρον·
2. Μαρία Ι. Παυλίδου, Ἀλεξανδρείας· ἐκέρδισεν τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.
3. Πέτρος Κ. Γεωργιάδης ἐκ Σμύρνης· ἐκέρδισεν τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίῳ Βέρν.
4. Ραλλῶδ Σ. Παπαδόπουλου, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως· ἐκέρδισεν ἐν Δεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν ὑπὸ Σ Βουζατίου
5. Νικόλαος Μεταξόπουλος, ἐκ Νικομηδείας· ἐκέρδισεν μίαν συσκεπὴν γραφεῖον, ἧτοι μελανοδοχίτον, κονδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόπιδον, χαρτοκοπτήρα, κλπ.
6. Εὐριπίδης Μ. Οικονόμου, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίῳ Βέρν.
7. Ἀντιγόνη Θεορίδου, Τενέδου· ἐκέρδισεν τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίῳ Βέρν.
8. Ἀραστάσιος Σ. Λιάπης, Θεσσαλονίκης· ἐκέρδισεν ἐν ἔξυπνητάρτιον ὀρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. Παρασκευάδα Φουντουλάκη, Αἰτωλικῶ· ἐκέρδισεν τὸν διτομον Δεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. Γεώργιος Ἀνδρέου Φύλλας, Ἀθηνῶν· ἐκέρδισεν μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11—20) ἐκέρδισαν ἀνά μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1899.
11. Σπυρίδων Γρ. Μανιάκης, Λευκάδος.
12. Ἀντώνιος Κυριακίδης, Ἀθηνῶν
13. Δημήτριος Εὐσταθιάδης, Πόρου.
14. Ἰωάν. Γ. Καψῆς, Μιτυλήνης.
15. Ἐλένη Μαρτινέλη, Κερκύρας.
16. Παύλου Χρ. Σαμαρτιδίου, Κωνσταντινουπόλεως.
17. Νίκος Δ. Κατερινόπουλος, Ἀθηνῶν.
18. Ἰωάννης Α. Γαλιάτσας, Κερκύρας.
19. Ἀδὰμ Κ. Θεοφύλακτος, Τραπεζοῦντος.
20. Ἀρτεμίδης Σ. Ἀραβαντινῶ, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21—30) ἐκέρδισαν ἀνά δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἧτοι ἕνα τοῦ 1894 και ἕνα τοῦ 1895.
21. Ἐλένη Α. Ρούφου, Πατρῶν.
22. Εὐάγγελος Χ. Χρόνης, Ἀθηνῶν.
23. Μαριάνθη Φ. Ηεζαλά, Μασσαλίας.
24. Πηνελόπη Ε. Ράλλη, Βιέννης.
25. Κατίνα Β. Βασιλοπούλου, Πάρου.
26. Ἰωάννης Δ. Λούμας, Ἀθηνῶν.
27. Θεόδωρος Χατζηκώστας, Τόρνο-Μαγουρέλου, Ρουμανίας.
28. Πέτρος Βρονιώτης, Καρπενήσιου.
29. Ἰωάννης Κ. Μαγουλάς, Πειραιῶς.
30. Ἐλένη Χρήστου, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31—40) ἐκέρδισαν ἀνά πέντε τόμους τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς δρ. 1.
31. Ἐλένη Ν. Καραπαύλου, Ναυπλίου.

- 32. Μαρία Γ. Κιθωτοῦ, Ἀθηνῶν.
33. Κωνστ. Χρ. Ἀθαλασιάδης, Μιτυλήνης.
34. Ἰωάννης Χαριτανῆς, Λεωιδίου.
35. Φωκίων Λαζαρίδης, Κωνσταντινουπόλεως.
36. Μελομένη Καλαμίδου, Ἀτταλείας.
37. Κωνσταντίνος Τιμολέοντος Βάσσης, Ἀθηνῶν.
38. Νικόλαος Παπααναγιώτης, Μεγαλῶ.
39. Βιργινία Μ. Σταθοπούλου, Σμύρνης.
40. Βασιλικὴ Κλ. Γιαλοῦρη, Καίρου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41—50) ἐκέρδισαν ἀνά ἕν Λεύκιμα Μικρῶν Μυστικῶν, χρυσόδετον.
41. Ναπολέων Λεων. Λαπαθιώτης, Ἀθηνῶν.
42. Κίμων Ε. Μανῆρας, Ἀλιβερίου.
43. Ἀγγέλα Κωνστ. Λουγγῆ, Ἀθηνῶν.
44. Μυμμία Α. Παρασχάκη, Σμύρνης.
45. Ἀλεξάνδρα Ἀναγρ. Σιμοπούλου, Ἀθηνῶν.
46. Σταῦρος Ν. Στανυρίδης, Ὀδησσῶ.
47. Ἀναστασία Στεφ. Γεννάδη, Ἀθηνῶν.
48. Ζωὴ Α. Ἀλεξανδρίδου, Ἀθηνῶν.
49. Ἡ Ἀντὸν Βασιλικὴ Ὑψηλότης ἡ Βασιλοπαις ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.
50. Βασιλικὴ Εὐδ. Σιροῦμου, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51—60) ἐκέρδισαν ἀνά ἕν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρρειοπύλου».
51. Μαρία Ε. Μεγαπάνου, Πόργου.
52. Θεανὸ Νικολαΐδου, Κωνσταντινουπόλεως.
53. Χαράλαμπος Σκλάβος, Ἀργυροπόλιου.
54. Οὐρανία Μαρκοῦλη, Κυθωνιδῶν.
55. Οὐρανία Ἀλ. Ν. Ἐμμαουήλ, Σμύρνης.
56. Νικόλ. Θ. Ἰατροπούλου, Ἀνδρισαίτης.
57. Εὐγενία Ν. Τριάντη, Παρῶν.
58. Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σύρου.
59. Ἀλέξανδρος Χ. Παπαμαρκου, Ἀθηνῶν.
60. Ἰουλίη Κολέα, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61—70) ἐκέρδισαν ἀνά ἕν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».
61. Γεωργία Ι. Λάμπρου, Ἀθηνῶν.
62. Μαρία Λάμπρου, Ἐννάλη, Πόργου Βουλγαρίας.
63. Ἐμμαουήλ Ι. Τσουδερῶς, Ἀθηνῶν.
64. Ἀλέξανδρος Α. Κάππαρι, Σύρου.
65. Ἐμμένη Τ. Τολιοπούλου, Καλαμῶν.
66. Ἐλένη Α. Παπαγεωργακοπούλου, Πειραιῶς.
67. Νικόλαος Χρ. Φουντούλης, Αἰγίνης.
68. Μιλτιάδης Κ. Παπαῶ, Γαλαζίου.
69. Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη, Ἀνδρου.
70. Φωτεινὴ Γ. Μανρωμιχάλη, Ἀθηνῶν.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71—80) ἐκέρδισαν ἀνά ἕν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».
71. Ἀσπασία Ἀλεξ. Δημητρίου, Ραμλίου Αἰγύπτου.
72. Μιχαήλ Ι. Κοτῆς, Σύμης.
73. Ἀνδρέας Δημ. Κουντουριώτης, Ρώμης.
74. Κάκια Ἀρχαγιτάκη, Ἀθηνῶν.
75. Νικόλαος Εὐθυμιάδης, Ἄμισθ.
76. Μαρία Ἀθαν. Καλλιγίου, Πόρου.
77. Διονύσιος Ν. Τρωϊάνος, Ἀργυροπόλιου.
78. Μαρία Α. Σταθάτου, Βραΐλας.
79. Ραχὴλ Μερκάτι, Ἀθηνῶν.
80. Ἀλεξάνδρα Παναγ. Γενναδίου, Λευκωσίας Κύπρου.

- Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81—90) ἐκέρδισαν ἀνά ἕνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς δρ. 1.
81. Βαρβάρα Σ. Καραγιαννίδου, Ἐκατερίνοβαρ Ρωσσίας.
82. Ἐλευθέριος Δ. Σιγιδίου, Τραπεζοῦντος.
83. Ἀδριάντα Ν. Βλασοπούλου, Ἰθάκης.
84. Ἀπόστολος Θεοφ. Ἀργυριάδης, Μιτυλήνης.
85. Χρῆστος Ν. Λαγοπάτης, Τριπλιῶος.
86. Νικόλαος Α. Ρεβελλῆς, Λίου.
87. Ρόζα Ἀλεξ. Καρατζῆ, Ἀθηνῶν.
88. Κωνστ. Γ. Παπαδόπουλος, Κωνσταντινουπόλεως.

- 89. Ἀλέξανδρος Βασιλειάδης, Δαρδανελίων.
90. Σωτήριος Ἀνδρ. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνῶν.

- 99. Λεωνίδας Γ. Σίτρος, Ἀθηνῶν.
100. Ἰωάννη Σ. Σωτηρίου, Χαλκίδος.

Οἱ ἐπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91—100) ἐκέρδισαν ἀνά ἕν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων».

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ἰανουαρίου 1898

Τὰ μέλη τῆς ἐπι τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς
ΧΡ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, Γ. ΚΑΞΑΔΟΝΗΣ, ΕΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ, ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδισάντας ἀποστέλλεται σήμερον (7 Φεβρουαρίου 1898) μετὰ τοῦ παρόντος συλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἐκάστῳ ὄρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδισάντας ἀνά μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1899, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀποδείξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΑΕΡΙ ΚΑΙ ΠΡΩΡΑ (μῦθος)

Τὸ τρελλὸ τὸ ἀεράκι
σάν εἶδ' ἕνα καϊκάκι
ἔς τὸ λιμάνι φορτωμένο
καὶ ἀγκυροβολημένο
εἰς τὴν πρύμνην του ἐξήτουσε
ὄλη νύχτα νὰ φυσήσῃ
καὶ τὸ σκάφος νὰ κινήσῃ
ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ κ ο υ ν ο ὕ σ ε.

Τέλος θυμωμένη τώρα,
τρίκοντας τὲς ἀλυσίδες
τῆς ἀγκύρας, λέγ' ἡ πρῶρα
ἔς τὸ ἀέρι: «Μὰ δὲν εἶδες,
ἀεράκι μου, αὐτὸ
ὅπου κἀμνεὶς τόσην ὦρα,
ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ;

Μὴ φυσᾶς λοιπὸν τοῦ κάκου,
καὶ τὴν συμβουλήν μου ἄκου:
Τρέξ' ἐκεῖ ποῦ ἡ ὄρημ σου
καὶ ἡ τόση ἐπιμονή σου
εἰμπορεῖ κἀτί νὰ κάνῃ
καὶ μὴ μένης ἔς τὸ λιμάνι!»

Ι. Σ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος προσκαλεῖ τὴν φίλην του
Τιτίναν νὰ παίξουν, ἢ δὲ μητέρα τῆς τοῦ λέγει:
— Ὅχι, μικρὲ μου. Ἡ Τιτίνα ἔχει καταρροὴν
καὶ θά τιν ἀρπάξῃ.
Καὶ ὁ Ἀλέκος:
— Ὅχι, ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί· δὲν τῆς τῆν ἀρπάξω.»

Ἐστῆλη ὑπὸ τῶν Τετιγιῶν

Ὁ Τρομάρας ἔμαθεν ὅτι ἡ Καρδερίνα σπουδάσει πιάνο καὶ βιολί.

— Τι καλὰ! ἀναφωνεῖ· ὅταν παίξῃ βιολί θὰ συνοδεύεται μόνη τῆς μετὰ τὸ πιάνο, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλον!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

Ἡ θεία: — Τι; Ὁρθὸς γράφεις; ... δὲν κάθεται;
Ὁ Τρομάρας: — Ἀδύνατον, θεία μου! γράφω ὀρθογράφα...

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ ΦΙΛΟΣ μου Τρομάρας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκαμε τρεῖς νέους συνδρομητὰς μοῦ γράφει: «Μικρὸν πρᾶγμα βεβαίως, ἀπέναντι τοῦ προκρηχθέντος Μεγάλου Σοπαθώματος, ἀλλὰ μὴ νομίσης ὅτι θὰ περιορισθῶ εἰς τούτους μόνον· ὅχι, θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἐνεργῶ· εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θάλοι ἄλλοι φίλοι σου θὰ ἐνεργήσουν μετὰ δραστηριότητα καὶ ζῆλον ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως τῶν· διότι ἔσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῇ πατρίδι μου φίλους σου, ὄλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐνεργοῦν μετὰ ζῆλον καὶ μετὰ ἀκραιφνήτητα, προσπαθοῦντες νὰ πείσουν ἑσούς γνωρίζοντες ὅτι δύνανται νὰ λαμβάνουν «Διάπλῃσιν»: τὸ αὐτὸ πιστεύω ὅτι κἀμνεὶς ὄλοι καὶ παντού.»

Ναί, Τρομάρα, ὄλοι καὶ παντού. Ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνοπαιδες, αὐτὸ γίνεται. Ὁ, εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν φίλων μου!
Ὁ Χάρτης τῶν Ἀύσεων, Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά, ἐξεδέθη ὥστε δύνασαι νὰ στείλῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰγοράσῃς.

Τὴν πληροφορίαν σου ἐκείνην, Ἀσπροποταμίτη, δὲν διεθίσασα, διότι δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας διαβιάζω συνήθως. Ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς ἕνα πρόσωπον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το συγγαῖρῃ δι' ἐμοῦ. Ἐπίσης, δὲν θὰ διαβιάσω τὸς ἐπιστάλας σου, διότι πρῶτα πρέπει νὰ γίνῃ πρότασις περὶ Ἀλληλογραφίας· τοιαύτας δὲ προτάσεις δημοσιεύω μόνον, ὅταν πρόκειται περὶ προσώπων τοῦ αὐτοῦ φύλου. Ὅστε οὐδὲν ἀπαρῶν πρέπει νὰ ἔχῃς.

Πῶ, πῶ, τί ἀσχολίας ἔχει ἡ φίλη μου Πριγκίπισσα Ἐλπίς! (αὐτὸ ἐκλέγω) μπάλ-παρέ, μπάλ-μασκέ, μπάλ-κουτυμέ, σουαρέ-ντανασόντ, σουαρέ-ντομάντ (διότι, λέγει, εἶχον καὶ μερικὰς τοιαύτας) σουαρέ-τσατράλ, κονσέρ, ἀπρε-μιντί, βιζιτ, καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια. Μετὰ βεβαιότη καὶ τὸ πιστεύω, ὅτι δὲν τῆς μῆνει οὐτε μίαν ὥρην ἐλευθέρου. Καὶ ὅμως εὐρίσκει καιρὸν καὶ νὰ με διαβιάξῃ καὶ νὰ μου γράφῃ. . . Νὰ τί θὰ πῇ καλὴ φίλη!

Ἀδεργινέ, μετὰ τὴν παραζάλην τῆς φωτογραφίας, ἐλησμόνησα νὰ σου εἰπῶ, ὅτι εἶνε δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἀφελέσταστον τὸ ποιηματάκι σου, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, καὶ μετὰ ἀρκετὴν κομψότητα στιχογράφημένον:

Ὅταν πρωτάρησα βιολί
Ἦμον μικροτικὸν παιδάκι
Μὲ ὀλοκέντητην στολὴν
Καὶ μ' ἕνα τόσο δὰ μουτράκι.
Καλὰ τῆς νότες τὰ εἰπῶ
Δὲν ἤμποροῦσα κ' ἐγελοῦσα.
Κ' ἐγὼ ἐθήμονα πῶ, πῶ!
Καὶ τὸ αὐτὸ μοῦ ἐτραβοῦσα
Ἐγὼσα ἴδρωτα πολλὸ
Κ' ἤφα μεγάλας δυσκολίας
Ἐως τὰ μάθω ἔσο βιολί
Ἀπὸ-τρεῖς ὠραῖες μελωδίας.

Ἰδοὺ, Ναυτοπούλα, ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ μοῦ γράφει ὅτι εἶνε συμπαθήτριά σου εἰ τὴν Γυμνασιακὴν. Τί νὰ σου κάμω λοιπόν, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζῃς τὰς συνδρομητριάς μου;
Ἐλαβα τὰς φωτογραφίας τοῦ Ταιν-Τζόν, τοῦ Ἀνδρείου Βιδύων, Ἐκτορος τοῦ Τροῆς, τοῦ Πέτρου Καρούσου καὶ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος. Τούς εὐχαριστῶ διους. Τῶν βραβευμένων θὰ τὰς δημοσιεύσω προσεχῶς. Ἐνῶς ὅμως ἀπὸ τὴν Τεργέστην, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε μίαν φωτογραφίαν χωρὶς ὄνομα, ποῖος εἶνε; Μήπως τὸν εἶδα καὶ ἄλλην φορὰν διὰ νὰ τὸν γνωρίσω;

Ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαιριστημένη μετὰ τὴν σιμωρινήν σου ἐπιστολήν. Χειμωνιάθη, καὶ τόσο λεπτομερῶς ἐπιθύμω νὰ μου γράψῃς πάντοτε. Κ' ἐμένα μοῦ ἤρσαν πολὺ τὰ δῶρά σου· πρὸ πάντων ἡ λαμπρὴ ἐκείνη, πῶς μελετᾷς τὸ βράδυ πιάνον. Εἶδες πῶς φωνάζει ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη;

Μποῦρε, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Περιμένω τὴν τριγραφίαν τῆς ἐκδρομῆς. Ἐχε ὑπομῶν, Φασαρία· ἡ κρίσις τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ραπτικής, ἧτοι μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα. Ὁ Ἀνδρέας φέτος δὲν σας ἐξέχασε· ἀπέναντίς σας ἐνθυμείται πολὺ, καὶ μετ' ἄλλων θὰ το ἰθῆτε!

Ἐπιτήδες, Στέφανε Κότινε, δὲν ἐχαράκωσα τὸν χάρτην τῶν Ἀύσεων διὰ νὰ τὸν χαρακῶνῃ ἕκαστος ὅπως θέλει. Ἄλλοι, βλέπει, γράφουν στενά, ἄλλοι πλατεία· ὥστε δὲν ἤμποροῦσα νὰ τοὺς περιορίσω μετὰ χάρακι. Εἶσθε ἐλεύθεροι λοιπὸν νὰ χαρακῶντε καὶ νὰ γράφετε ὅπως σᾶς ἀρέσει.

Χαίρω πολὺ, Γενναία Ἑλληνίς, διότι ἐδί- ὀρθωσες τὸ «κακὸν ἐλάττωμα» ποῦ εἶχες, καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας μου, ἀφ' οὗ ὁ μπαμπᾶς, ἀνδὲν τὸ ἐδιόρθωσες, δὲν ἐνοῦσε νὰ σου ἀναπέσῃ τὴν συνδρομὴν σου. Καὶ μὴ τὸ δῆχο τοῦ! Ὑπάρχει, παιδί μου, χειρότερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ τρωγῇ κανεὶς τὰ νύχτα σου; Ἄ, πρῶς εἶπε καλὰ νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μὴ τὸ ἔανακαλέῃς ποτὲ πλεόν!

Δικατερίνη Λαζαροπούλου, χαίρω πάρα πολὺ τὴν γνωριμίαν. Σε παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Θεαμασῆς, Ὁκρυμάστρια, δὲν μου φαίνεται πολὺ εὐχρηστον.
Ὅλοι εἰς σπῆτι μου, Ἀστρόντε Δέον, κατενοουσιασμένοι μετὰ τοὺς τόσους ἑπίαιτους. Μ. Μυστικὰ ἀνταλλάσσουν διὰ τοῦ Γραφείου μου μόνον συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ τῶν. Δὲν εἶδες τὸν Ὁδηγόν;
Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως, τὰς καλλίστας εὐχὰς μου διὰ τὰ γενεθλιά σου. Τί κακοὶ αὐτοὶ οἱ νυκτοκλέπται, νὰ μὴ σας ἀφήσουν ἀσπρόροχον! Νὰ περιστάσις δι' ἕνα οἰκογενειακὸν διαγωνισμὸν Ραπτικής· μόνον τὸν μπαμπᾶ λυποῦμαι ποῦ θὰ βάλῃ τὰ ἔσοδά!

